BENİM DEDEM…

Yazan: Hasan Öztürk - 12 Eylül 2009

Her şehrin ve her insanın bir hikayesi vardır elbette.. Buraya her yazılan yazım da olmasa bile, bir kısmında mutlaka kendinizden de birşeyler bulduğunuzu çok iyi biliyorum. Gecenin bir yarısı çalan telefonlarım ve gelen mesajlar hatta yorumlarda bunu açıkça gösteriyor zaten….

Bugün yine sizleri güzel bir hikaye ile karşılamak ve modern çağın gereklerine uygun yazı ile buluşturmak isterdim.. Lâkin ben yine bildiğimi yapıp geçmişin kesitlerinden bir bütün oluşturmaya çalışacağım.. Sıkılan arkadaşım yarısında okumayı kesebilir.. Benden hatırlatması..

Dedelerin torunlarını ne denli sevdiğini hepimiz biliriz. Torunların hayatında da dedelerin farklı bir yeri olduğuna tanıklık etmişsinizdir. Anaya, babaya, kardeşe, tabiata, sevgiliye sayfalar dolusu şiir yazılırda, dedeler için pek şiir yazılmaz ne hikmetse!

Ben de bu yazımda hem dedemi anmak ve hem de onunla dertleşmek istedim…

Uzun zamandır gitmediğim köyümüze doğru yol alıyorum. Mahalledeki arkadaşlarımla birlikte yürüyerek bizim köye gidişimiz geldi birden aklıma.. O zaman Dutluk – Kalekale (Galâla) arasındaki yolun sağında ve solunda içinde misket elmaları olan büyük bahçeler yer almaktaydı.. Bekçisi ve kapısı bile olmayan bahçedeki elmalardan afiyetle midelerimize indirdik..Ha! bu arada söyleyeyim" O devirlerde bırakın bahçeleri evlerin bile kapısı ardına kadar açık olurdu" Şimdi mi? Bırakın içerdekilerinİ kapıyı bile söküp götürenler bile var… Anlıyacağınız devir toptancı devri…Hırsızların bile parekendecisi ve toptancısı var.

Çardaktepesi, Akınönü, kor-tarla derken nihayet köyüme varmıştım. Köyün girişinde yapılan birkaç yeni ev köyün geliştiğini ispat etmeye çalışsa da, köyümün uzun yıllardır pek fazla gelişim içinde olmadığını iyi biliyorum.. Sadece İçme suyu yanında, birde köy camiisiyle ilgili bir genişletme çalışması yapılmış. Bu genişletme projesinde ise; piyango benim garip Hanife Halama vurmuş. Evi istimlâk edilince uzun süre hazmedemedi bu durumu halacığım.. Halbuki iki katlı saman kokulu o evde benim ne çok anılarım saklıydı.. Evin yanıbaşındaki samanlıkta saman çiğnemeyi, yabayla küçücük delikten saman atmayı ilk orda öğrenmiştim. Gecenin bir yarısında tarlaya tütün kırmaya gidenlerin toplanma yeriydi orası… İlk kez kağnı çeteninin içine kurulup tarlaya gittiğim geceyi bile dün gibi hatırlıyorum..

Köyün muhtarlığını da elden ayaktan düşüne dek dedem yaptı. Şimdi de torunu belediye başkanı…Bekir Emmim…

Dedem; sadece bize değil, köylüye karşıda otoriter bir tavır içindeydi..Sabahleyin köylünün erden kalkıp tarla ve tapanına gitmesi için bütün köyü kapı kapı dolaşırdı. Dedeme çekmişim bende hep er kalkarım genelde….

Babamdan değilde, dedem den çok çekinir ve korkardım.. Onun odasına girmek mi? Yanından bile geçen salâvat getirirdi.. Dedem; bahçeye gittiğimizde hep bize "kiren (Zoval-kızılcık) yiyin çocuklar" derdi. Bizim canımız daha çok üzüm yemek isterdi. Üzümlerin gelen misafirlere kalmayacağı korkusunu yaşayan dedem ise, buna asla izin vermezdi.

"Bizim yiyemediğimiz üzümü, başkasına yedirmem" diyen Mustafa Emmimin eline geçirdiği bir nacakla üzümlerle ile birlikte tüm bağı yerle bir ettiği de söylenir. Bizim, bütün isimlerimizi dedem koymuştur. Ne kadar otoriter olsa da, arada sakallarının arasından güleç yüzünü rahatlıkla seçebiliyordum.. Eskinin adamları sevgilerini içlerinde saklarlarmış. Şimdi bizim naylon ve sanal sevgilerimiz yanında, onların yüreklerinde gizledikleri sevgi ışıklarının etraflarına ne denli sıcaklık ve mutluluk yaydıklarını ise, şimdiler de daha iyi anlayabiliyorum..

Bizim evimiz dedem den ayrıydı. Bacabaşında kibriti – gazlambası ve altında büyükce de bir ocağı olan rutubet kokulu bir evdi. Bizim evin karşısındaki Kaya Emmimin iki katlı evi ise bizimkine göre villa gibi duruyordu sanki….. Şimdi mi? Kaya emmimin villa duruyor da… Bizimkinin yerinde yeller esiyor….Biraz daha köyün yukarısına yöneliyorum. Bir bakkal karşılıyor beni..

Yanca Emmimin bakkalı. Çocukluğumdaki gibi aynı yerdeydi..Hiç değişmemiş. Sadece kağıtlı şeker, horoz şeker ve kırmızı yaz helvası yok dükkanda. O da, çitoslarla kaptırmış kendisini değişim ve açılım modasına…..Ne de olsa, devir açılım devri

Biraz daha gidince de mezarlık başlıyor.. Ayaklarım bir türlü gitmiyor o taraflara.. Bu arada mezarlığın karşısında oturan Mehmet Emmime ise hiç uğramak istemiyorum. Sülâlede bir o, bir de Kaya Emmim kaldı büyük olarak.. Görünce hemen sarılıp ağlaması yok mu ? İşte bu anı tekrar yaşamak ve seni üzmek istemediğim için sana uğramayacağım.. Senin gözyaşlarına artık katlanamam Hacı Emmi affet beni ne olur! Bu kez sana uğramayacağım işte..

" Kasım Emmim-Kadir Emmim canlarım…sizlere de selam olsun."

"Sağlığınıza hep dua ettiğimi sakın unutmayın.".diyerek tekrar yol almaya başladım.

İyice mezarlığa yaklaşmıştım. Hayatta olmayanlar için dualar okuyup, akraba mezarlarını ziyaretten sonra, dedemin mezarının başında durdum kaldım.. Ayşe Anam da yanıbaşında..

"Ne oldu? Bir tek dost olarak mezar taşın kalmış başucunda.. Ben geldim. Biliyorum benim konuştuklarımı duyuyorsun.. Gül bahçende mutlusun onu da biliyorum.. Fakat şunu bilmeni de çok istiyorum.. Sen olmayınca ne kirenin ne de üzümün tadını alabiliyorum.. Sizleri o kadar çok özlüyorum ki tarif etmem imkansız…. Oğulların ve torunların bile arka tarafta yatıyorlar……Hatta Hasan Babam ve Sünzanam bile… Rahat uyu dedeciğim rahat uyu….

" Seni akrabaların ve hatta çok yaramaz dediğin bu torunun bile hiç yalnız bırakmadı.. Meraklanma… Sen de bizi hiç ama hiç merak etme olur mu?" …..Bütün dualarımız sizinle…DEDECİĞİM….Sizinle…

Hasan Öztürk